

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Decima-Qvinta. De ascensu Moysis in montem Sinai.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

DECIMA-QUINTA.

De ascensu Moysis in montem Sinai.

1. *Ascendit Moyses in montem, & fuit ibi quadraginta diebus, & quadraginta noctibus.* *Exodi 26.* Quid putas sanctus iste homo ibi egit cum Domino? Quis indicabit mihi secretum istud? O si interfuissem, ut Moysen loquentem cum Domino audire meruissem. Nam Moyses loquebatur, & Dominus respondebat. Fruebatur ergo ibi solus colloquijs diuinis longè abstractus ab hominum confortijs. Ibi legem Decalogi suscepit, ibi secreta Dei & multa mysteria fidei nostræ perspexit. Didicit ibi in abscondito, quæ postmodum docturus erat in populo. Ibi instructus est de factura tabernaculi, de ritu sacrificij, de ordine sacerdotali. Ibi in spiritu cognouit & intellexit, quid ista exteriora & visibilia instituta significabant, & quid de futuris mysticè prænuuntiabant. Ibi ab omnibus mundialibus curis liber vacabat, & videbat quàm suavis est Dominus; quam beatus vir, qui requiescit in monte sancto eius. Ibi nullum tædium corporis passus, pane vitæ & intellectus est refectus. Ibi in silentio venas diuini susurri suscepit, & spiritu sapientiæ impleri meruit. Vnde ex longa cohabitatione & frequentati colloquutione cum Domino in monte, illud mirabile ei accidit, ut splendida facies eius ex intuitu Dei fieret, & cornuta inspicientibus videretur; ita ut non possent filij Israel in eum intendere, sed terri abscederent, donec ille velamen sibi superimponeret, ac sic inspicientibus claritatem sui vultus temperaret. O virum Dei gloriosum & inclytum, lumine diuinæ claritatis intus & foris perfusum & penetratum!

2. Sic etiam quidam deuoti amatores Christi, quando sunt in secreta contemplatione cum Domino, nonnumquam in nouæ vitæ claritatem transformantur: & tantam secum gratiæ copiam reportant, ut cæteris admirationi sint & timori, propter zelum feruoris, & affluentiam doctrinæ cælestis, quam producunt. Sed ne nimium importabiles videantur infirmis, prudenter gratiam supernæ visitationis contegunt: solum quæ prodesse possunt, & melius comprehendere, humiliter dicunt: quæ autem obscura sunt & alta clauso pectore seruant, soli Deo & sibi hæc cognita esse cupiunt, cui & gratias maximas ex intimo referunt.

3. O si posses & tu cum sancto Moyse in montem virtutum ascendere, & nunc in hoc sancto tempore, aliquantulum ibidem cum Domino moram trahere, ad audiendam vocem Dei loquentis, de medio nubis & caliginis: forsitan & tibi donaretur aliqua specialis diuinæ agnitionis gratia, & illustratio mentis, qua

Deut. 8.
Matth. 4.

inebriatus & impletus cuncta terrena negligeres, & supercaelestia tantum amares: ita ut de esu corporali modicum pensares, sed potius experimentaliter in te gustares, quam verus fit ille sermo Moysis dicentis: *Quia non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.*

Exodi 24.

4. Sed quid est, quod solus Moyses iubetur ascendere, & paucum eo seniorum Israël? Nimirum paucitas perfectorum, & altitudo vitae contemplativae in hoc exprimitur: quoniam maxima multitudo hominum, circa terrena & sensibilia magis amat conuersari. Nullus tamen verticem montis ascendit, nec medium caliginis, in qua Deus erat, intrauit: nisi solus Moyses, speciali gratia à Domino vocatus, & ad se introire iussus. Cui dicitur: *Ascende ad me in montem, & esto ibi.* Vocatur per gratiam, ascendit per obedientiam, manet per stabilem perseverantiam. Non expedit ascendere, nisi praeveniens gratia, quae mentem ab omni infirma delectatione leuet: & tunc oportet tractum gratiae sequi, usque ad finibilem unionem Dei: & ibi ab omni consideratione quiescere, donec iterum Domino praecipiente, ad charitatis opera descendatur. Nam & ipse Moyses, post diuinam cum Domino habitationem, propter populi instructionem iubetur descendere, cui per pastorem praerat sollicitudinem. Ut ostendatur, quia omnis, qui sublimiter ac suaviter Deo vacat, post expertam suavitatem, utiliter ac humiliter ad pia rursus opera redire debet. Et sic ascendendo ac descendendo, profectum semper inueniet: ita ut nunquam ociosè resideat, sed aut intus Deo, aut exterius utilitati proximorum intendat.

Exod. 38.

5. *Descende,* inquit Dominus, *peccavit populus tuus.* Deuotio apud Deum cum tenebat, periculum populi redire ad externa cogebat. Ascendit per contemplationem, descendit iterum per compassionem. Charitas Dei sursum trahebat, charitas proximi deorsum reuocabat. In monte tantummodo caelestia cogitabat, inferius lites & contentiones compefcebat. Ibi Dominum clarè cernebat, hic raro à tumultu populi liber erat. Ibi supra se in spiritu rapiebat, hic magno tadio saepius propter eos vexabatur. In spiritualibus delectabatur, hic à carnalibus grauabatur. Ibi diuinas reuelationes suscipiebat, hic inferius murmurationes frequenter audiebat. Ibi deuotus & quietus erat, hic mitis & patiens esse studebat. O quam bonum & iucundum est, esse cum Domino in monte, & de nullis forinsecis rebus curam habere! O quam miser & miserabilis ille status, rumoribus seculi interesse, & transitoris occupationibus implicari! Felix mens, quam nulla actio secularis retinet, nec vlla affectio carnis inclinatur, sed semper pura intentio ad Deum sine tardatione leuat.